

1. Banzer, Marcus: De scorbuto. 1648.
2. Banzer, Marcus: Controversiarum Medico-Miscel.
Lancarum Decus II. 1648.
3. Coselius de Pexlinover, Henrich: Prodatio nem leg. XXIV,
XXV, XXVI. Tit. pand. postremi ... subijciat. ... 1648.
4. Coselius de Pexlinover, Henrich: Enodationem leg. XXIII.
Tit. pand. postremi. III. subijciat. ... 1648.
5. Coselius, Henrich: De testamentis. 1648.
6. Bernhard, Justus: De curatoribus bonorum. 1648.
7. Neuenfeld, Konrad: De bello et pace. 1648.
8. Neuenfeld, Konrad: Tiberii principatus confirman.
di arcana. 1648.
9. Quenstedt, Joh. Andr.: Sepultura veterum. Sive de
antiquis ritibus sepulchralibus Romanorum, Grae-
corum, Iudeorum et Christianorum. disputatio IV. 1648.
10. Quenstedt, Joh. Andr.: Sepultura veterum. Sive de an-
tiquis ritibus sepulchralibus Romanorum, Grae-
corum, Iudeorum et Christianorum. disputatio VIII.
1648.

11. Amnestadt, Joh. Andreas: Sepultura veterum.
Sive de antiquis ritibus sepulchralibus Romanorum,
Graecorum, Judaeorum et Christiano-
rum disputatio VI. 1648.
12. Amnestadt, Joh. Andreas: Sepultura veterum.
Sive de antiquis ritibus sepulchralibus, Roma-
norum, Graecorum, Judaeorum et Christia-
norum disputatio II. 1648.
13. Amnestadt, Joh. Andreas: Sepultura veterum.
Sive de antiquis ritibus sepulchralibus, Ro-
manorum, Graecorum, Judaeorum et Christo-
norum disputatio III. 1648.
14. Amnestadt, Joh. Andreas: Sepultura veterum,
Sive de antiquis ritibus sepulchralibus, Ro-
manorum, Graecorum, Judaeorum et Christo-
norum disputatio III. 1648.
15. Amnestadt, Joh. Andreas: Sepultura veterum.
Sive de antiquis ritibus sepulchralibus, Roma-

- norum, Graecorum, Indaeorum et Christianorum.
 Aseptatis v. 1648.
16. Schepfer, Konrad Viktor: De pleuritiide. 1648.
17. ^{Spertling} Spertling, Johannes: De capite humano. 1648.
18. Strauch, Augustinum: Possessorum hunc. . .
 sistit . . . 1648.
19. Suerus, Gottfried: De pignuribus et hypothecis
 1648.
20. ^{Wacken} Wacken, Christophor: De jure sepulturae. 1648
21. ^{Coselius} Coselius, ^{Hennrich} Hennrich: Decades duae quaestionum,
 in jure civili Canonico, Fudali et Saxonico
 maxime controversarum. 1649
22. Coselius de Pylinores, Hennrich: De crimine laesae
 majestatis. 1649.
23. Grassius, Sigmund: De pleuritiide. 1649.
24. Ostermann, Joh. Erich: De consulationibus
 veterum. 1649.
25. Pomarius, Samuel: De noctambulibus. 1649.
26. Pether, Samuel: De appellacionibus. 1649.

27. Schneider, Gossfried: De nudinis. 1649

28. Sbrauch, Augustinus: Theus juridice
formae materiam publicae continentes.

1649.

29. Banger, Marcus: Controversiarum Medice.

Miscellaneous decas V. 1650.

Banger, Marcus ^{De peste} 1650.
30. Buthnerus, Friedr: De mutis oculis spirali.

1650.

31. ~~Cochius, Peplivorez, Henricus: De tutela 1650.~~

Banger, Marcus: Controversiarum Medice.
Miscellaneous decas VI. 1650.

32. Buthnerus, Friedr: De mutis oculis spirali.
1650.

33. Cochius de Peplivorez, Henricus: De tutela. 1650.

34. Cochius de Peplivorez, Henricus: De testibus. 1650.

35. Cochius, Henricus: De donationibus inter
vivos. 1650.

36. Cochius, Henricus: De successione legi-
tima earumque jure. 1650.

1650, 86 Holtzmann Below

37. Lederer, Michael: De emptione et vendi-
tione. 1650.

Pomarius, - Hollob

1650.

38. Pomarius, Jeremias : De noctambulicis. 1650

39. Pomarius, Jeremias : De reformâ feudi. 1650.

40. Pomarius, Jeremias : De felonis. 1650

41. Ritter, Samuel : De contractibus et obli-

gationibus in genere. 1650

42. Ritter, Samuel : De actionibus. 1650.

43. Schneider, Hans. Victor : De calculo renum. 1650.

44. Schneider, Gossfried : De militari testa-
mento. 1650.

45. Strauch, Augustinus : De peste pecoris
1650.

46. Suerus, Gossfried : De dividuis et indi-
viduis. 1650.

47. Suerus, Gossfried : De crimine majestatis
humanae. 1650.

48. Suerus, Gossfried : Delicta privata . . .
placidat. . . disquisitioni subdit. - 1650.

49. Wendeler, Michael : De magistratu in com-
muni, et in specie de quaestore, Indice et
Censore. 1650.

Vale!

50. Wendelin, Michael: De cultu. 1688.

9 9
1648 9

SEPULTURA

VETERUM.

five
DE ANTIQUIS RITIBUS SEPULCHRALIBUS,
Romanorum, Græcorum,
Judæorum & Christianorum,
DISPUTATIO QUARTA.

Quam
D. O. M. A.
PRÆSIDE

M. JOH. ANDR. QVENSTEDT.
QVEDL. FACULT. PHILOSOPH.
ADJUNCTO,

Publicæ disquisitioni submittit

GEORGIUS Amfort/Brunsvicensis.

Ad diem 21. Junij horis antemeridianis.
In Auditorio Philosophorum.

WITTEBERGÆ

Ex officinâ Typograph. MICHAELIS Wendt/
ANNO MDC XLVIII.

SEPTUAGINTA

VERBUM

IVC

DE ANTIQVIS RITIBVS SE-

PTENTIBVS

ROMANORVM ET

HEBRAICORVM & CHALDAICORVM

DISPUTATIO QUARTA

M. D. C. C. LXXV

M. JOH. ANDR. QVINSTEDT.

OPUS

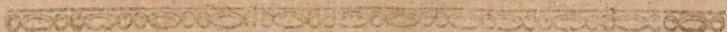
AD

Publ. off. in

GEORGIVS DIMPFF

in

in

PITTEBERG

Ex offic. Typograph. in

ANNO MDCCXXVIII

...

CAPUT VI.

De ipsâ *Nexes Poesia*, eamque comitantibus.

VOce præconis invitati, jam ibimus exequias. Sed ne præproperè efferatur funus, videndum est. Nimiâ enim maturatio quandoque vivos pro mortuis sepelivit. *Zeno Imper.* in ordine LV. sive acutiore morbo, sive ebrietate nimiâ exanimatus cum concidisset, *Ariadna* uxoris jussu in sepulcrum illatus est vivus, ut *Historia* tradunt. Idem *Jobanni Duns Scoto*, qui ob ingenij acumen *subtilis Doctoris* titulum promeruit, accidisse *Jovius* narrat in *Elogiis Dd. Vir.* Intervallum verò inter emortualem & elationis diem tam varium fuit, quàm variæ ipsæ gentes, neque apud easdem planè idem. Si *Servio* fides lib. V. *Æneid.* ad verba: *Præterea si nona diem &c.* VII. dies à morte ad funeris exportationem intercedebant apud Romanos. Hinc *Alexander ab Alexandro* Jurisperitus Neapolitanus Genialium dierum, operis multijuga eruditione referti & promptuarii antiquitatis instructissimi, lib. III. cap. VII. ait; *Diebus septem servare solebant (corpus defuncti) arâ constitutâ, ubi odores incenderent, quæ acerra dicta est.* *Græcis verò septendecim diebus corpora, antequam cremarentur, totidemque noctibus servare mos erat.* Et *Polyd.* de rer. inventione lib. VI. cap. 10. *Septem exactis diebus magnâ frequentiâ funus efferebatur, quasi post mortuum moriturâ, cujus extrema vox erat, Vale, mox te sequar.* Verum non semper certi alicujus diei habitam rationem multis ostendi posset, si id hic ageretur. Publicis

Tempus elationis.

feriis mortuum sepelire non licuisse Romanis (puta ne sacra publica funestarentur Religione privatâ) refert de re rustica Lib. II. Columella, qui inter omnes, qui extant, rei rustica scriptores Solis instar eminent ac elucet. Et Alexander Sardus de Moribus & Ritibus Gentium lib. I. cap. 27. Neq; judæis (sic enim post reditum à Captivitate Babylo nicâ omnes Abrahamidæ vocati sunt, de quâ appellatione vide Casaubonum Exercit. I. ad Apparat. Annal. num. 111.) licitum erat diebus festis mortuos sepelire, quia ex contactu mortui pollutio. Du. D. Calixtus Concord. Evangel. lib. VI. cap. 1. Caterum tempus *ἡσπέρης* nocturnum fuit apud Romanos ævo antiquissimo, si Servio credimus ad lib. XI. *Æneid* id affirmanti, ubi educebatur cadaver ad faces & funalia, unde & funus dictum ipse autumat. De cujus tamen etymo Grammatici certant & adhuc sub judice lis est. Verum hic mos noctu inferendi funera præsertim in funeribus Indictivis postea exolevit, mansisse tamè videtur in Tacitis & vulgaribus, quod ex Festo Grammaticorum eruditissimo patet, qui *Vespillones* (bajulos, qui cadavera ad sepulturam exportant) inde dictos putat, quia *vespertino tempore eos efferunt qui funebri pompa duci propter inopiam nequeunt*. Græciæ clarissima stella Athenæ funera sua præsertim acerba ante Solis ortum extulère, idq; ex lege *Solonis*, qui unus fuit è septem sapientibus & Legum Atticarum scriptor solus ex septem. Juxta Ciceronè II. de Legib. *Demetrius Phalereus* Athenarum per decennium præfectus, à quibus tot statuis fuit ornatus, quot lucas habet annus absolutus, teste M. Varrone, cavito edicto, ut ante lucem efferantur corpora. Exempla qui desiderat, adeat *Homerum*, primum juxta *Plinium* doctrinarum & antiquitatis parentem, qui sæpè hunc ritum tangit. Apud Christianos etiam aliquando funera noctu ducebantur,

tur, præsertim persecutionis tempore, sic enim *in insi-*
an Julianum lege vetuisse legimus, ne defuncti interdiu
sepelirentur. *Christophorus Marcellus Archiepiscopus Cor-*
cyrensis lib. I. Sacr. Ceremoniarum sect. XV. cap. II. de Exse-
quiis Romani Pontificis refert; Funus Papæ mortui in
templum S. Petri delatum nocte reponi in capella majori, &
tandem noctu sepeliri. Justo tempore. Nocturnum
namque tempus noctis filio & tenebrarum convenientif-
simum est. Nocte etiam portari Cardinalium cadaver ad
Ecclesiam, dicit idem capite præcedente. Sed ad Ro-
manos regredior, apud quos omnibus domi peractis tol-
lebatur feretrum. Deferendi verò funus plerumque
proximis hæredibus virilis sexus dabatur munus. Hinc
Lyrica festivitatis antesignanus Romanorumque Pinda-
rus *Horatius lib. II. Satyr. V.*

Νεκροφó-
εσι.

cadaver

Unctum oleo largo nudis humeris tulit hæres.

Nonnunquam & servi libertate donati cadaver sui Do-
mini efferebant. Imperatorum, aliorumque de Republ.
præclare meritorum, ut *Coriolani, C. Julij Casaris, Augu-*
sti, feretra subibant interdum Magistratus, Senatores,
Patricij. *Dionysio lib. VIII. Suetonio in vita Caf. Ta:ito lib. I.*
Annal. testibus. Tenuiores cives plebsque infima, vel et-
iam populo invisus quandoque, à Vespillonibus & Sanda-
pilariis exportabantur, quod cum ingenti dedecore Do-
mitiano Imperat. alteri post Neronem Orbis monstro
contigisse testatur *Europius lib. VII & Suetonius cap. XVII.*
Judæi mortuos suos etiam humeris portabant. *Regum*
funera, (inquit Schickardus de Jure Regio Hæbreor. cap.
VI. p. 160.) fuerunt in humeris etiam longissimam sæpe viam
exportata: qui honor ne malis quidem regibus & odio habi-
eus publicæ, fuit denegatus. Cujus humanitatis notabile spe-

cimen ediderunt Pharisei post fata Jannai. Elatum sic esse
Herodem per ducenta stadia, itinere sesquitriduano, post
pauca ex *Jos. pho de Bello lib. 1. c. vii.* refert. Caterum Ba-
juli sandalia pedibus inducere vetabantur docente *May-
monide* ob causam levissimam, quam idem tradit. *Hal. Esel.
cap. 4.* Efferunt de fune humeris, (nec uehunt lecticâ) usq;
ad sepulchretum, sed latrones prohibentur calceari sandaliis, ne sor-
te rumpatur corrigia cuiusdam illud processionem impediât. Mo-
re hoc humeris ferendi mortuos in prisca Ecclesia nihil
fuit frequentius. Qui autem funera olim curabant & effe-
rebant *κομιῶντες* h. e. laborantes nominantur in *Epist. 12. ad
Antioch.* quæ sub *S. Ignatij* nomine circumfertur. Item *copia-
re, & lecticarij.* de quibus *Justinianus Novell. 43. & 59.* *Constân-
tinus Magnus* ὁ ἐν χριστιανῶν βασιλευσιν ἀπόστολος (Primus e-
nim Imperatorum Christo nomen dedit) in Ecclesia Con-
stantinopolitana instituit 950. officinas (quarum nume-
rum postea auxit *Anastasius Imp.*) immunes ab omni pu-
blico munere & vectigali, quæ suppeditarent *Lecticarios* seu
Decanos ut appellantur in *Novell.* seu *Copiatas* qui gratuitam
efferendis mortuis & sepeliendis præstarent operam. Ad
quorum *Copiatarum* seu *Lecticariorum* usam formam Roma, & ex
hoc traduce alibi, institutæ sunt *Sodalitates Mortis* quibus
mortuis sepeliendis præcipua cura, referente *Baronio Tom.
III. Anno CCCXXXVI. & Lorino in cap. V. Actuum Apostol.*
Quamquam verò *Lecticarij* ad hoc constituti erant, ut de-
functorum corpora efferrent, sæpè tamen honoratissimi
quique, pietate & vitæ sanctimonia celebres sacerdotum
propinquorumq; manibus excepti perpetuis sedibus illati sunt. ut
loquitur *Sidonius Apollinarius lib. II Epist. 8.* *S. Gregorius Nyf-
sa* Episcopus, quem Græci honoris causâ Patrem patrum
vocant (teste *B. Gerbardo in præfat. ad Postill. Salom. cap. XI*)
Macrinæ virginis, sororis suæ feretrum ipse subiit. *S. Paula*

trans.

translata est Episcoporum manibus & cervicem feretro subjicien-
tibus, referente Hieronymo in Epitaphio ejus. S. Fulgen-
tius etiam ad Sepulturam deportatus est Sacerdotum ma-
nibus, ut scriptum legimus in vita ejus, Tom. 1. Suriij E-
rant autem feretrorum duo potissimum genera apud Ro-
manos, Lectica & Sandapila. Lecticis seu Lectis nobiles ac
fortunati, Sandapilis pauperiores & vilioris fortunæ ho-
mines efferebantur, iisque interdum apertis, si sua morte
obierant vel facie erant non planè deformi, quam sæpè
fucare solebant, non levi quadam vanitate, ut mortuæ in-
terdum quàm viventes adparerent formosiores. Qui
mos hodieq; in Italia & Gallia obtinere dicitur. Si autem
cadavera propter deformitatem honestè oculis populi
palàm exponi non possent, vestibis involvebantur, tege-
banturque. Christianos etiam modò tecta, modò conspi-
cua extulisse olim defunctorum corpora ex Nysseno Orat.
in Placillam Imperatricem, & Gregorio Naz. Oration. in Basili-
um videtur colligi posse. Constantinopoli, quæ pons
ac porta veluti utriusque Orbis, tria cæteris pretiosiora
erant feretra, quorum usus in honoratiorum funeribus,
Studiij vid. el., Stephani, & majoris Ecclesia, quod erat auro
intertextum, de quibus Justinianus Novella LIX. cap. VI.
Cæterum feretrum ipsum, quod S. Ambrosius supremi fun-
neris instrumentum vocat in cap. 7. Lucae, pompa partim
præcedebat, partim sequebatur. Præportabantur faces,
candela & cerei funeribus frequentissimè apud Gentiles,
etiam illis quæ interdum ducebantur, quem morem à no-
cturnâ exportatione remansisse dubito nullus, nec dubi-
tare sinit Servius lib. VI. Æneid. Per noctem autem urebantur.
Unde permansit, ut mortuos faces antecedant. confer Tacitum
lib. III. Annal. In Prisca etiam Ecclesia ad cereos ac
luminaria elata funera discimus ex Nazianzeno Orat. in
Cæsa-

Feretra.

Prælatæ fu-
neribus fa-
ces ac cerei.

Casarium fratrem (in ejus funere mater accensas faces
 gestavit:) usurpat ibi Theologus vocem *λαμπεσφορσας* o
 quæ licet pro *candida veste* possit intelligi, mavult tamen
 pro *cereorum & facium gestatione* accipere Billius in eand.
 Orat. quod nobis *priscum Ecclesia mor em in honestandis cereorum
 ac lucernarum gestatione funeribus representet.* In funere
 S. Paulæ Pontifices quidam *lampades cereosq. præferabant* ,
 ut refert *Hieronymus* in Epitaphio ejus. His junge *Grego-
 rium Nyssenum* de funere S. Macrinæ, *Cbryostomum* Homil.
 IV. ad Hebræos, ubi & finem hujus funalium moris tradit.
 Porro apud Romanos plures instrati lecti in pompa fune-
 ris antebant persapè, sicut de Sylla, cui sex millia, & Mar-
 cello, cui sexcentos lectos prælatos legimus. In Exsequi-
 is Imperatorum, Principum ac Nobilium præferbantur
 insignia honorum, quos gessissent in vitâ, sed inversa, ut
 fasces, secures, arma, vexilla, atque urbium dona, spolia
 hostium, simulacra gentium urbiumque subactarum, ex-
 pressæque cerâ majorum imagines longo ordine. Ex-
 empla pete ex *Alexandro ab Alexandro loc. citat. & Kirch-
 man. de Fun. R. lib. II. cap. 7.* De imaginibus verò præcipuo
 nobilitatis Romanæ insigni in funeribus ductis lege *Poly-
 bium lib. VI. Historiarum.* Refert *Andreas Traquellus To-
 mo I. Operum cap. XX.* de Nobilitatis prærogativis & pri-
 vilegiis num. 150. in Galliis observari, ut in funeribus Re-
 gum & liberorum regionum præferantur non quidè ma-
 jorum, sed ipsorum imagines ad vivum representatæ.
 Quid Christiani veteres? Crucem, notam Christo mili-
 tantium, ac Gloriæ trophæum præferbant in funere. An-
 telatæ crucis meminit *Gregorius Turonensis lib. de vitâ Pa-
 trum in Lupicino Recluso cap. 14* Sed de personis dicam oportet,
 quæ funebrem præcesserunt lectum, ubi primò se of-
 ferunt *Siticines, sic dicti, quod apud Sitos h. e. vita functos*
 cane-

*Lecti plures,
 insignia ho-
 noris, &c.*

*Cruce apud
 Christian.*

*Persona
 præcedentes.
 τῶν Καυλοῖ.
 Siticines.*

Beza, in Mark. IX, 23. not. 12.

canerent, ut annotavit *A. Gellius* Noctium Atticarum eruditissimus ac purissimus scriptor *lib. XX. cap. 2.* *Cum tantum enim mortuos ad sepulchrum prosequi oportere, plurimarum gentium vel regionum instituta sanxerunt.* Ut est apud *Macrobius* *lib. II. Som. Scipion. cap. III.* Adhibebantur & *Præfica.* Hæ assa voce, illi (Siticines) instrumentis canebant, puta tubis tibiisque, quarum frequens fuit in Romanorum Græcorumque funeribus usus, quod latè probat *Kirchmannus* *loc. alleg. cap. IV. & V.* Certè *Homerus* *iliad. ω* refert, cum cadaver *Hectoris* in urbem allatum ac lectis pensilibus impositum esset, adfuisse *αἰοῖδες θεῖων ἐξ ἀρχῆς, cantores luctus principes.* Cæterum *Tibias* ad puerorum puellarumque aut minoris ætatis funera restringere videntur præter *Servium* in *V. Aeneid.* *Lactantius Placidius* in *lib. VI. Statu, fubet, inquit, religio, ut majoribus mortuis tuba, minoribus tibia caneretur.* Et *Stattius* ipse *Lib. VI. Thebaidos:*

Tibia, cui teneros suctum deducere manes.

His ex recentioribus subscribunt *Cornelius à Lapide* ad *Matth. c. 9. § 1. Drusus Prætoriorum Lib. 1. in loc. præd.* Subjicit hic causam; *Nam, inquit, instrumentum est Tibia, exilis & angusta vocis.* Verum id non placet *Kirchmanno*, dicto *cap. V.* ubi asserit; *Tubas* quidem funeribus duntaxat indictivis adhibitas fuisse: *Tibias* verò funeribus quibuscunque, puta, puerorum, senum, divitum, pauperulorum, plebejorum, nobilium. Cujus sententiæ nostræ, addit fundus est, quòd nania ad tibiam canebantur: communes autem omnibus funeribus nanie. Litem hanc non facio meam, sufficiat probasse *Tibias Tubasque* adfuisse exsequiis. Sed an in *Hebræorum* quoque funeribus monumentarii cæraulæ? audiamus *Wilh. Schickardum* de *Jure Regio Hebræorum cap. VI. theor. XIX.* *An etiam Siticines adhibuerint veteres Hebræi, equidem ignoro, inquisivi curiose, sed nondum re-*

*Bakis epop
dom XXIV Engl.
p. 49. 35.*

K

peri

per illum eius vestigium nisi forte תרועות lamentatrices feminae, Jerem. IX. 17. huc referri debeant, quae anus precio conductae, ululatu suo lugeribus lacrymas eliciebant, ut apud Romanos praefica. Maym. H. Efel. cap. 12. initio. Quia plangens vergit in honorem defuncti, ideo tenentur haeredes mercedem dare plangtoribus & plangtricibus, ut hoc officium praestent: nisi demortuus ipse testamento veterit. At hoc voce praestabant, non organis, quid ergo sibi vult ille cumulus Auletarum in Evangelica Historia Matt. IX. 23. apud sibi primatis exarimem? videntur hoc agentibus, quarum sub potestate fuerant, didicisse. Romani enim tubicines & tibicines adhibebant; &c. & post pauca. Inde igitur a victore populo ad iudeos, ut alia multa emanasse credibile est. Hac ille. Bartholom. Mayerus Philolog. S. parte I. cap. VI. ex consuetudine Graecorum hoc ipsum iudeos hausisse affirmat. Quicquid sit, a Gentilibus postea iudei in funerum curatione Tibicines mutuati sunt. Hinc ipsum Thalmud (quod ius Civile iudeorum vocat Johanni. Drusius Praetorior. pars II. ad Matth. c. 9. v. 27.) Tibias adhibentur ad exhibendum sponsam ac sponsam (in nuptiis) aut ad plangendum mortuam. (in funeribus.) Sequuntur Praeficae, quarum paulo ante facta mentio, quae sic dicebantur, juxta Varronem & Festum, quod plangenti praeficeretur, dabant enim caeteris modum plangendi. Mulierculae erant, quae mercede adductae ad tibias ferales lamentabile & inconditum carmen femineo ululatu iterabant & laudes ac facta defuncti non sine miseratione recensebant. Unde Lucilius, qui primus Latinorum Satyram scribere aggressus est, Satyr. XXII.

Praeficae.

mercede qua
Conductae sicut alieno in funere praeficae,
Multo & capillos scindunt & clamant magis.
Ογενωδωρ γυναικων usus erat non tantum apud Romanos
sed &

fed & apud Græcos, quod *Plato* indicat in *Minoe* & ex *Aesopi Apologo* in *ωλέων* aliis que manifestum est. Plorabant ergo hæ conductitiæ mulieres & lamentabantur in alieno & ad se nihil pertinente funere nummorum gratiâ, unde & *ψαλτρῶν λαβρυμαρῶν simulatrices* eas vocat *Varro lib. VI. Ling. Lat.* Carmen autem ab illis cantari solitum peculiarî nomine *Nenia* dicebatur, videatur *Scaliger Pœtices lib. 1. cap. 1.* Latini Veteres *Lessum* appellarunt. Judæos quoque olim in funeribus adhibuisse lamentatrices mulieres ex *Jerem. IX. 5* *Maymonide* loc. alleg. colligi potest. *B. Chemnitsus Harmon. Evang. CLXVII. f. 1278.* per *ὄζλον* *ἁγορῆς* *μαθητῶν* *Matth. IX. v. 23.* intelligit præficas, alii non præficas sed vicinos & reliquam turbam oppidanam, quod ego in medio relinquo. Præficarum loco *Psaltria* erant apud Christianos. Hi enim hymnorum & psalmodiarum cantu perducebant ad dormitoria sua defunctorum corpora. Hinc *Hieronymus* de Funere *Paulæ* viduæ; *Psalmorum linguis diversis ex anima concrepabant.* Item: *Hebræo, Græco, Latino, Syroque sermone Psalmi in ordine personabant,* & supra citatis verbis subjūgit, *alios Episcoporum choros psallentium duxisse.* Erant ergo psallentes in choros & certos ordines distincti, quibus sui erant duces. *Triplicis canentium ordinis meminit Nyssenus* in funere *Macrinæ* sororis. *Psallentium turmarum Gregorius Turonensis* loc. supra citato. Confer. *Hieronymum* de funere *Fabiolæ*, *Chrysostrorum* homil. IV. in Epist. ad *Hebræos.* *Sulpitium Severum* in vita *S. Martini.* *Dionysium* (quisquis ille, etsi non *Areopagita*, cujus mentio in *Actis c. 17. v. 34.* scriptor tamen antiquus, eruditus & elegans judicio *Dn. D. Calixti Concordiæ Evangel. Lib. VII. cap. 1. in fin.*) cap. 7. de Ecclesiastica Hierarchia. Et ne ulli funeri psalmodia deesset, destinavit ad hoc officium *Asceteria*, certumque *Ascetiarum* sive *Canonicarum* numerum

*Psaltria a
pud Christi-
an.*

rū Justinianus Imper. in Constitutionibus, quas Novellas vocant, quòd Codice recentiores, *Novella LIX.* Prohibuerat in Africa Rex Gensericus, ne mortuos suos cum psalmodiorum cantu efferrent Christiani, de quo conqueritur *Victor Uicensis*, malorum quæ Augustini ætate passa est Africana Ecclesia in Persecutione Vadalica, narrator, lib. i. de Persect. jam dictà: *Quis sustineat atque possit sine lacrymis recordari, dum præciperet nostrorum corpora defunctorum sine solemnitate hymnorum cum silentio ad sepulcrum perducì?* Romani, ut ad eos redeam, ne quid deesset ineptiarum, adhibebant in illustrium & fortunatorum virorum funeribus præter alias pompas etiam Ludios & histriones, qui lectulum præcedebant, & sicinnem saltationem saltabant. *Dionysius Halicarn.* lib. VII. Nonnunquam aderant scurræ & mimi, qui personas fingerent, ac dicta gestusq; vivi imitarentur. *Suetonius in Vespasiano cap. XIX.* Insuper Orcini Liberti (i. e. qui testamento manumissi & Libertate donati) feralem lectum sui domini præcedebant pileati, aut albâ lanâ capitibus velatis, ut observat *Alexander ab Alexandro Genial. dierum Lib. III. cap. 7.* Funus ipsum prosequebatur proximiorum, affinium & amicorum turba, & Filii quidem velatis, Filia vero nudis capitibus teste, Plutarcho in *popuainois* probl. XIV. Sæpè aderat Senatus universus, Magistratus, equitū turmæ atq; aded tota civitas, si quando Regū aut Imperatorum, aliorumque qui de Republicâ optimè fuissent meriti, fanus efferrent. Funeris enim hæc lex erat, inquit *Alexander ab Alexandro loc. cit.* ut præcedente pompa funebri, vivi sequantur, tanquàm haud multò post morituri. Tholosanus Syntagm. Juris Universi lib. II. cap. 14. num. 15. feralem processionem hunc in modum describit: *Adesl*, inquit, *& pompa & exequiarum major solemnitas in sepelendis viris de Republ. benè meritis, ut in Lucilio*
Longo

Ludij, histriones apud Rom.

Liberti.

Funus sequentes.

Longo funus factū apud Cornelium Tacitū lib. 4. Augusto Octaviano apud Dionem Cassium lib. 48. Histor. Rom. precedebant sacerdotum collegia, Appian, in Sylle funere, & præferebantur omnia mortui ornamenta majorumq; imagines. Procedebat funus more præfco, sequebantur homines, quasi post ipsum defunctum morituri, subsequunturque, à quibus dicebatur Vale nos te sequemur. Inde & dictæ exsequia, ut apud Donatum legitur in illud Terentianum; funus interim procedit, nos sequimur. Hæc in rem præsentem volui producere licet pluscula. Athenis lege sanctum erat, ne quis in alienum funus accederet. De quo Cicero lib. 11. de LL. circa finem: Sublata etiam erat celebritas virorum & mulierum, quo lamentatio minueretur. Habebat enim luctum concursus hominum: quocirca Pittacus omnino accedere quenquam vetat in funus aliorum. Cognati ergo & amici ibi potissimum conspiciebantur. Defunctorum corpora cum honore & multitudine comitantium delatos fuisse ad sepulcrum apud Judæos docet sæpè citatus Maymonides H. Efel. cap. 4. inquiring; Et qui funus comitantur, dicunt sollemniter: VADE IN PACE. & in fine cap. XII. disquirat uter sexus debeat præcedere. Est locus, ait, ubi mulieres solent præcedere feretrum, ibi præcedant sanè; quia illa mortem introduxerunt in mundum: est alius ubi sequi solent, ibi sequantur: ob honorem filiarum Israel, & ne quis fortè masculus illarum aspectu incendatur, ut explicat Talm. Ierosol. seq. cap. XIII. In qualibet serie non pauciores decem personis incidunt. Funus comitari solent fuisse Judæis, exemplis probat S. Pagina. Omnes servi Pharaonis, seniores familia ejus & seniores terræ Ægypti deduxerunt ex Ægypto in Cananæam examine corpus Israel. Gen. L. 7. Abneri militiæ ducis feretrum sequebatur David cum ministris suis II. Reg. cap. 3. v. 32. Et Turbam multam civitatis Naim Filii Viduæ exequias

quias ivisse legimus apud Lucam cap. VII. v. 12. Christiani
etiam frequentissimi sæpè ad exequias sanctitate in primis
& dignitate excellentium hominum confluebant. vide
*Gregorium Nazian. Orat. in laudem Basilij. Gregorium Nyssen. Orat. in S.
Meletium Episcop. Antioch. Sulpitium Sev. in vita S. Martini Epist. 3. Hiero-
nymum in vita S. Paula & Fabiola.* Aliquando à funerum dedu-
ctione Virgines novasq; nuptas arcuerunt S. Patres. Sic
enim *κεκοσμημένων κεκοσμητοῦς* lib. III. *ὅτι τὸς ἱερουργίας*: Jam &
Virgini oportet funebres pompas & publica pervigilia interdicta esse.
& Synesius Episcop. Ptolemaidis Epistol. III. & *ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἠ-
νέστης τοῦ Περσεύου βαδίζει ἐπὶ ἐν Ποσειδῶν.* Non enim opinor, mo-
ris est, ut nova nupta ad funus conveniat. Aliquando inquam, non
enim semper Virgines à deducendis funeribus exclusæ
fuerunt. Nam in funere jam laudati Chrysofostomi magnam
fuisse Virginum multitudinem testatur Palladius in Dialog. de
fun. Chryf. *Virginum chori fetu abstinentis pre pudore* in fu-
nere S. Martini meminit Sulpitius Epist. 3. In funere S. Pau-
læ nullam Virginum cubiculorum secreta texisse ait Hieronymo
in Epitaphio Paulæ. *Omnem in exequias sexum convenisse &
atatem* dicit Corippus lib. III. de funere Justiniani. Fuisse
autem confluentem ad funus deducendum populum in
ordinem & certa agmina dispositum docet Nyssenus in Vita
S. Macrinæ. Vide & *Jacobum Gresserum l. I. de Sacris Processio-
nibus* cap. XIII. ubi exempla funebrium processionum re-
censet. Nec illud prater eundem esse monet idem lib. II.
de Funer. Christian. cap. III. equos interdum faccis seu o-
perimentis lugubribus amictos in pompa funebri ductos
esse, ut & hodie fit in Imperatorum, Regum ac Principum
funeribus. Testatur id S. Chrysof. Hom. III. ad populum
Antiochenum. *Divite aliquo mortuo non servos solos, & an-
cillas, sed & equos necessarij faccis amicientes & agasombus tra-
dentes, ad sepulchrum ire jubent.* Funus exsequentes præ-
sertim

fertim qui proximiori sanguinis nexu cohærebant defan-
cto lacrimis indulgebant maximè. Sororem in Sororis
funere sanguineas lacrymas fudisse refert *Delrius Polemica*
2. Alexander Macedo illacrimavit funeri conjugis Darii,
Curtio teste lib. IV. post med. In funere Macrinæ sororis Nys-
seni Virorum & mulierum multitudo psalmorum decantationem
fletibus interrumpbat. Lacrimis planctus ejulatusq; im-
miscbatur. Scindere vestes, pectus percutere, radere
genas, dilacerare mammæ & membra cætera, vultumq;
ipsum cruentare, ut sanguine plorarent, & vellere comam
Ethnicis fœminis familiarissimum erat. Atque hujus
ἑρπύλλια principes erant *Præfice.* Hæ enim cæteris mo-
dum plangendi præibant, ut supra dixi. Romanæ mulie-
res solvere crines in funere frequentius, solutos & circum
colla fluitantes discerpere, cinerè conspergere & pulve-
re sordidare solebant, neque ab hac ineptia viri sibi tem-
perabant, si qui comam alerent. Modò enim tonde-
bant modò promittebant capillitium in læctu, in quam
rem latissimè inquirit *Kirchmannus de Fun. Rom. lib. II. à*
cap. XII. ad XVI. usque. Nolo hic post *Homerum* conscribere
Iliadem. Illud saltem ex *Alexandro ab Alexandro* loc. cit. cit.
adjiciam. *Apud Græcos convenit, inquit, in læctu viros co-*
mas alere, barbamque capillumque submittere. mulieres verò ton-
sis crinibus esse. De tonsos verò crines vel cadaverii impo-
nebant vel rogo inspergebant Romani pariter ac Græci.
vide Kirchm. lib. II. cap. XV. Alexand. ab Alexand. loco all. Alexandrum
Sardum de ritibus & moribus Gentium Lib. I. cap. 26. Cæterùm non
solum Romanis, Græcis, Ægyptiis, Assyriis, Carthagi-
nensibus usitatum, ut semetlacerarent, comam evelle-
rent facièmque deturbarent, quâ de re lege *Alexand. ab A-*
lex: l. all. sed & Judæis. Unde *B. Chemnitius Examin. Con-*
cil. Trident. in Historia Purgatorii cap. II. Quamquam incisio
carnis & evulsio capillorum in læctu mortuorum expressè prohibita erant, *L. e-*
rit.

*Mores &
Habitus lu-
gentium.*

vic. 19. Deut. 14. Ex conversatione tamen inter Gentes Israelitis etiam Pro-
phetarum tempore illa usurpari capta fuisse ex Jeremie cap. 16. non obscure
colligitur. Porro & ornatum omnem ponere Exequiatores,
more tam in Græcia quàm Romæ ulitato, lugubriaq; vel
Mortualia induere solebant. Hinc Livius *Historia Patet* lib.
XXXIV. *Quid aliud in luctu quam purpurâ stig. aurû deponunt,*
quid cû eluxerunt sumunt: Et Seneca *Consolat. ad Helviam.*
c. XVI. *Notis quas dâ qua amissis siliis imposita lugubria nunquam*
exuerunt. Erant autem vestes hæ funebres plerumq; colo-
ris nigri, qui color luctui & tristitiæ semper habitus fuit
convenientissimus. *Pullâ veste amicti erant* in funere Au-
gusti Tiberius & Drusus, teste Dione Lib. LV. *Airata plebs*
in exequiis Germanici. Tacit. lib. III. *Annal.* Nec viri so-
lùm sed & femina pullatæ priscis temporibus veniebant
exequias. Sic enim *Dionysius Halicarnassæus*, *Historicus*
bonus, Rhetor ac Criticus nobilis, quo curatius tempo-
ra nemo observavit (judice Scaligero in animadversioni-
bus Eusebianis) operis sui quod ipse ἀρχαιολογίαν ἢ ἰστορίαν
appellat, lib. VIII. *Romanorum matrona, ut mos est illis in luctu do-*
mestico & necessariorum funeribus, deposito auro & purpura cateroq; ornatu
atratæ ipsum per annum integrum luxerunt. Quæ verò deinceps
vestes in luctu erant, iisdem in funus prodierant. *Confer*
Lipsum ad II. Lib. Annal. Taciti. Postea & color albus signum
luctus esse cœpit Romæ, allatis aliis ex peregrinis regioni-
bus coloribus; Unde Herodianus literis consignavit fe-
minas Romanas in exequiis Imperatoris vestibus candi-
dis fuisse usas. In adolescentû funeribus caruleâ vestē fre-
quentes induisse. ex Catone docent, *Cælius Rhodiginus Lect. Antiq.*
17. c. 21. & *Alexand. ab Alex. Genial. Dier.* lib. III. cap. 7. Græcia mulie-
res in luctu nigro amiculo contextas fuisse clarè propo-
nit *Artemidorus lib. III. cap. 3.* quanquam Alexander ab Alex-
and.

andr. loco all. apud Græcos fœminas virosque in can-
dida veste cum coronis amplissimi viri exequias profe-
qui asserat. Judæos quoq; in habitu lugentium funus
comitatos fuisse ex *Ezech. XXVI. 17.* colligi potest. Mu-
tabant & Christiani olim in luctu ac funere vestes. Ter-
tulliani discipulus sed Magistro ipso major *Cyprianus*
in sermone de mortalitate meminit atrii seu lugubris
vestitus, quem in funere cognatorum superstites in-
duebant. Mortuo Chlodoberto Chilperici Regis fi-
lio, viri lugentes, mulieresque lugubribus vestimen-
tis indutæ, ut solet in conjugum exequiis fieri, in hoc
funus prodierunt, ut ait *Turonensis lib. V. Histor. Franc.*
cap. 34. Redeo ad victorem orbis populum. Ductaba-
tur Romæ pompa funeris, si paulo illustrior meritisq;
in Rempubl. insignis fuisset defunctus, primùm in fo-
rum ad Rostra, ibiq; locabatur. Aderat mox, si per æ-
tatem licebat filius, vel sanguine junctorum unus, aut *Oratio fu-*
in defectu eorum alius vir doctissimus, qui defuncti *nebris.*
præconia oratoriæ persequeretur. Tiberius, ut *Sueto-*
nius fidem facit, novem annos natus erat, quum pro
Rostris defunctum patrem laudaret. Primus a. *Valerius*
Poplicola Brutum mortuum funebri oratione laudasse
fertur pro Rostris, anno primo post Reges exactos, ut
scribit *Rosinus antiq. Roman. Lib. V. cap. 39.* Is honos so-
lis viris habebatur primùm, translatus a. deinde etiam
est ad fœminas. Sic Julia Augusta laudata est pro Rostris a. *C.*
Cæsare pronopore, qui mox rerum potitus est, ut refert *Tacitus init. lib.*
V. Annal. Caligula suam aviæ defunctæ etiam prætextatus pro
Rostris laudavit. teste *Suetonio cap. X.* Serò Athenien-
ses has laudationes funebres, quas *ἑπιτάφιος λόγος*
vocat, cæteris funeris ritibus addidisse autor est *Dio-*

nysius Halicarnassensis lib. V. ubi de origine hujus ritus eruditè differit. Fuitq; in usu apud Aegyptios, (verba ad numero *Alexand. ab Alexand. loc. all.*) rege defuncto, antequam justa dentur, per sacerdotem, qui proximam tenebat dignitatem, omnem vitæ seriem, & ipsius dicta factaq; & an fuerit fortissimè præliatus, an verò segnis ac deses ex alto suggestu in maximo omnium conventu perlegi & recenseri: & si vitia prævalebant, honore funeris privati, atq; insepultum cadaver abjici. Si verò virtutes præcellerent, omni honore cumulari, unguentis deliniri & laudibus celebrari. Idem paulò aliter tamen ex *Steph. Pasquierio refert Limneus de Jure Public. Imp. Rom. Lib. II. cap. XII. num. 7.* Judæi, ubi ad sepulchretum pervenerunt, propter sepulchrum feretrum humi deponunt, sepulchrum circumcunt, & longam admodum precem recitant hodiè, quam, ציריקן *justificationem judicii* vocant, vide *Buxtorfium Synagog. Judaica cap. XXV. Sebickardum de Jure Regio Hebr. cap. VI.* Sunt qui existimant, in verbis Prophetæ Esaiæ LVII. 1. *Justus perit, & non est, qui recogitet* &c. describi Concionem funebrem, quam Esaias Regi Ezechiaè piè defuncto habuerit. Christianos defunctorum gratiâ Orationes instituisse, ex antiquorum Patrum scriptis notum est, in quibus complures tales inveniuntur. Dionysius, qui Areopagita titulum præfert describens ritus Christianorum sui temporis circa mortuos cap. 7. Ecclesiasticæ Hierarchiæ, defunctum ante humationem ad Pontificem in loco sepulturae consistentem deferri, inquit, qui εὐχαριστήριον εὐχῆν, *precem complectentem gratiarum actionem super eum* peragit, (quem ritum etiam tangunt *Gregorius Nyssenus* in funere Macrinæ Virginis. S.

Augu.

Augustinus lib. 9. Confess. de funere matris suæ *Monica*) finita prece osculo salutatur Præsul defunctum, quod & reliqui, qui præsentibus sunt, faciunt, deinde oleum ipsi infundit (quæ tamen alibi non fuisse usitata observat *B. Chemnitius Exam. Concil. Triden. parte III. cap. V. in Historia Purgatorii*) prodit postea præcipuus ex ministris qui dimissis Catechumenis *Sanctosq;* jam mortuos concelebrat, & pari laudatione modò vita functum prosequitur, hortaturque omnes, ut sibiipsis identidem postulent beatum in Christo excessum. Habemus hic specimen Orationum ac laudationum funebrium. Confer *Socratem lib. V. Histor. cap. 9.* ubi *Gregorius* in funere *Meletii Antiocheni* orationem habuisse dicitur.

CAPUT VII.

De ipsa Funeratione.

Romani finita oratione & commendatione defuncti, per forum extra urbem si comburendus erat mortuus (hoc enim cuique liberum erat, teste *Rosino Antiquit. Rom. Lib. V. cap. 39.*) funus rectâ deportabant in locum cremationi destinatum, qui modò conjunctus erat cum sepulcro, modò ab eo separatus. Deportatum unâ cum ferali lectulo Rogo vel Pyræ lignis, lege XII Tabularum non dolatis extructæ & cupressis aliquando, gravem ustrinæ fœtorem jucunditate odoris complementibus, devinctæ imponebant, oculis iterum patefactis. *Morientibus enim oculos operire, rursusq; in rogo patefacere, Quiritium magnorū ritus sacrum est,* inquit, *Plinius N. H. lib. XI. cap. 37.* Ipsi mortuo sanguine proximi (quorum vicem sub-

Rogi incen-
sio & com-
bustio.
Decursio
funebri.

bant in funere Imperatorum Consules & Magistratus) facie averſa pyræ facem accenſam inferebāt. Rogo jam incenſo (in imperatorum ac illuſtrium virorū funeri- bus) militū turba plebsque cætera ſiniſtro gyro ter circumcurſitabat & Præficæ h. e. planctuum principis fle- tibus respondebat. Ritum hunc tangunt *Homerus* & *Virgilius* ille Græcorum, hic Latinorum poëtarum pa- ter ac princeps. Ille *Iliad.* v.

Οἶδε τρεῖς παρ' ἑνὲν εὐρεῖχας ἤλασαν ἰαπυρ
Μυρμέροι.

Hic lib. XI. *Aeneid.* in funere cæſorum Trojanorum imprimis Pallantis.

Ter circum accenſos cinēti fulgentibus armis

Decurrere rogos, ter maſſum funeris ignem

Luſtrare in equis ululatusque ore dedere.

Talis Decursio funebriſ Græcis *ᾠδὴ ἐγὼν* facta eſt in funere Auguſti, *Dio lib. LVI.* *Syllæ*, *Appian. lib. I. bell. civilium.* *Pertinacis*, *Xiphilin. in Severo* & ipſius Severi, teſte eodem ibidem. Cæterum & Græcos cadavera rogo impoſita combuſſiſſe notum eſt. In populo vero Hebræo morem cremandi mortuorum corpora uſi- tatum fuiſſe non legimus. Hinc *Calvinus Com. in I. Samuel. cap. XXXI. v. 12.* *Inuſitatum erat apud Judæos i- gne cremare corpora: quandoquidem Patres ſepultos fuiſſe & humatos non crematis corporibus ſcimus.* Sed quid de Saulis *ἀνεφάλο* cadavere filiorumque ejus corporibus ſenti- endum *I. Samuel. 31. v. 12.* Quidam noſtrati in iſta corpora regis & filiorum igni cremata fuiſſe, cineres vero demum ſepultos ſtatuit, unde & hic & *II. Chron. c. XVI. ult.* itemque *Jerem. c. XXXIV. 5.* combuſtio- num exempla apud Hebræos exſtare exiſtimat. *R. Da- vid Kimchi* Judæorum *Præſcianus*, quoniam combuſtio-

in d

nis

nis & humationis fit mentio, putat carnes & intestina
putrida & verminosa igne fuisse absumpta, ossa verò
uti subjicitur, sepulta. Cui sententiæ præter alios sub-
scribunt *Vatablus in notis ad b. l. & Dn. D. Calixtus in cap.*
L. Genes ad v. 2. II. verò Chron. c. XVI. v. 14. non ipsum
corpus Asæ Regis sed aromata super eum combusta ef-
se, dicitur. Posuerunt eum in lecticâ, quam repleverant a-
romatibus & speciebus h. e. aromaticis speciebus (ut ob-
fervat Dn. D. Glassius Phil: Sacr: Lib. III. tract. I. de
Nom.) opere pigmentario confectis, & combusserunt ei (pro-
pter eum, Münsterus, bustum ei fecerunt, Tigurini) com-
bustione magnâ valde. Nonnemo interpretum (inquit Schi-
ekardus de jure Regio Hebræor. cap. VI.) opinatur corpus
(Asæ) cremasse (Hebræos) at ego lectum cum aromatibus
tantiû deslagasse statuo quia eodem V. ipsum cadaver disertè
humatum esse dicitur. Ita & Jeremia XXXIV. 5. Sedechia
promittit Dominus; Secundum combustiones patrum tuo-
rum, regum priorum, qui fuerunt ante te, sic comburent tibi.
i. e. sic adolebunt in exequiis tuis aromata & facient
ustiones odorum captivi Judæi, & te tanquam regem
suum justis funebribus prosequentur. Magna ergò
est diversitas inter Hebræa & Romana busta. Hebræi
aromata & suppellectilia tantum & quidem solius ma-
gnatis, puta Regis & Rectoris Synedrii, ut postea audie-
mus, Romani verò ipsa corpora cremabant. Galli
etiam & Germani comburebant defunctorum cada-
*vera, ut de illis *Casar.* de his *Cornel. Tacitus* testatur,*
sed Christianismo invalescente mos iste penitus est
*sublatus, & pœna loco habitus. Hinc *Pererius* in cap.*
L. Gen. num. 4. Apud Christianos ejusmodi moris genus
probrosa & infamis pœna loco, nefanda libidinis & obfirmata
hæreseos reus instigitur. Porro antiquissimis temporibus

*Animalium
hominum-
que ad ro-
gum immo-
latio.*

varia pecudum & animalium genera, defuncto in vi-
ta charissima ad rogam mastata, ignibus injicieban-
tur apud Gentiles. Quod nec Homero incognitum, &
Plinius Epistolarū scriptor testatur lib. IV. Epist. 2. *Ha-
bebat puer, (Reguli filium intelligit) manus multos &
vinctos & solutos, habebat canes majores minoresq; habebat
luscimas, psittacos, merulas; omnes Regulus circa rogam eru-
cidavit.* Aliquando & vivi homines, pura captivi vel
servi in societatem illustris cadaveris immolati & con-
cremati leguntur. de quo ritu *Tertullianus* lib. de Spe-
ctaculis: *Nam olim quoniam animas defunctorum humano
sanguine propitiari (nota causam crudelitatis) creditum
erat. captivos vel malo ingenio servos mercati in exsequiis im-
molabant.* Gallis quoque solenne erat in ignem infer-
re, quæ vivo cordi fuisse putabant, animalia, servos,
clientes, teste *Cesare lib. VI. belli Gall.* Descriptio regni
Africani Guineæ quæ primum à Patavis edita, refert;
regni ejus incolas alterum credentes mundum maxi-
mam suppellectilis partem defunctis adsignare, ut
quocunq; venirent, haberent, quod ad usus quoti-
dianos necessarium esset. Singulos item nobiles qui
in aulo Regi ministrarunt, ei defuncto mancipium ali-
quod largiri cujus ministerio in altero mūdo utatur, a-
lii alios, uxores etiam & filios in servitium ei manci-
pare simulque sepelire. Vide den. VI. *Theil der Orienta-
lischen Indien* cap. XLIII. & XLIV. p. 107. 108. 109. *Qui-
dam etiam spontaneo vivi comburio præ nimio amo-
re erga defunctum vitam finire non recusabant. De
Indicis mulieribus præter alios auctores id affirmat
Cicero V. Tuscul. Mulieres verò in India, cum est cuiusq; earum vir
mortuus, in certamen judiciumque veniunt, quam plurimum ille dile-
xerit. Plures enim singulis solent esse nuptæ, quæ est viatrix, ea leta pro-
sequentibus*

sequentibus suis unâ cum viro in rogam imponitur: illa victa 'mæsta dæ-
scedit. *¶* Eundem morem Thracibus quoque adsignat
Pomponius Mela scriptor principib9 Latinorum accensu-
dit (juxta *Barthium Adv. lib. XV. c. 6.) lib. II. de Situ*
Orbis cap. II. Nec fœminis quidem signis est animus super mortuo-
rum virorum corpora interfici, sinula, sepeliri votum eximium habent:
¶ quia plures singulis nuptæ sunt, cujus id sit decus apud judicatos
magno conamine affectant. De quibusdam etiam fœminis
Romanis idem testatur Romanus Sapiens lib: II. de-
clam. II. Quasdam se maritorum rogis ardentibus miscuerunt. Sed
addam cætera. Apud Romanos Græcosque qui fu-
nus sequuti & inprimis quibus maximè in amoribus
fuerat mortuus, vestimenta sua detracta, nonnulli ar-
ma, enses, balteos, mulieres armillas, Zonas vittasque
& cætera hujusmodi, in rogam conjiciebant, quæ pe-
culiari nomine Δωρεῖς Munera dicebantur, vide Suetonium
in Cesare cap. XXCLII confer & Alexandr: ab Alex: Gen: Dier.
lib. III. c. 7. Kirchman. de E. R. lib. III. cap. V. Item thura & un-
guenta odoresq; omnium generum, quos lancibus in-
terdum ferebant igni injiciebant. Nec absimilis Isra-
elitarum mos, qui super Lectis defunctorum Regum
aromata adolebant, ut ex Sacro sancta Vetusti Fœderis
Historiâ & quidem ex II. Chron. XVI. 14. & Jerem. XXXIV. 5.
supra alleg. patet. Comburebant etiam super regibus
& Synedrii Rectoribus suppellestilia, non ulli parcebatur
findoni (verba sunt Schickardi de Jure Regio Hebræor.
cap. VI. theor. XIX. p. 164.) non pretiosis peristromatibus non
aulæis, non cervicalibus; ipse sella regales &c: cremabantur, solum sce-
ptrum & corona non constabantur sed recondabantur unâ cum cadavere,
prout suprâ in Herodis funeratione memovimus. Cum privato
verò defuncto supellestilem, qua in ægritudine usus
fuerat

*Donorum in
rogum con-
jectio.*

Rogi extin-
ctio & Offi-
legium.

fuerat vivus, sepelire Judæos, idem docet verbis præcedentibus. Apud Germanos, majores nostros, funerum nulla ambitio, inquit Tacitus de moribus German. Id solum observatur, ut corpora clarorum virorum certis lignis cremantur. Struem rogi, nec vestibus, nec odoribus cumulant. Sua cuique arma, quorundam igni & equus adjicitur. Denique Romani ut & Græci ustulato quantum satis erat corpore rogi & reliquias vino respergentes, puto, ut flammam prunamque favillis sopitam extinguerent, ossa legebant amici & propinqui. Quod munus *Offilegium* dicitur. Vide si lubet *Tibullum lib. III. Eleg. II.* qui elegantissimè omnes *Offilegii* ceremonias describit. Collecta ossa & cineres vino, lacte, odoribus, imò etiam lacrymis perspersa & irrigata & linteo ventilata vasculis pro cuiusque facultate pretiosis includebant, (quæ Latinis *Urna* item *Offuaria* & *Cineraria* Græcis *ἑσθηταὶ* vel *ἑσθοχέαι* dicebantur) & monumento inferebant. Qui vero non comburendus erat defunctus, statim in arcam vel loculum, ad hoc ipsum paratum, locabatur unà cum omni isto ornatu sepulcrali quo erat perforum domo exportatus, conjectis in monumentum, ut ante in rogi, vestibus & aliis ornamentis. Feralibus officiis justisque persolutis apud Romanos qui funus profectum fuerant, aqua ter lustrati (quod & Græcis usitatum fuisse testatur Suidas in verbo *καταλῆσι*) *Vale* & *Salve* (Hebræi *Vade in pace* H. Efel. cap. 4.) composito inclamabant, terramque levem ei precati domitionem parabant pronunciatò à Præfixa verbo novissimo

ILICET.

ULB Halle 3
002 684 632

V3 17

B.I.G.

Farbkarte #13

LTURA

ERUM.

9 9 /
1048 9

ve
IS RITIBUS SE-
RALIBUS,
n, Græcorum,
Christianorum,
IO QUARTA.

am
M. A.
ESIDE
R. QVENSTEDT.
ILT. PHILOSOPH.

NCTO,
uistioni submittit
Amfort / Brunsvicensis.
horis antemeridianis.
orio Philosophorum.

TEBERGÆ
sh, MICHAELIS Wende/
MDC XLVIII.